

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VI — Nr. 126

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 mai 1994

SUMAR

Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 32 din 26 mai 1993	1—4
Decizia nr. 49 din 29 septembrie 1993	4—6
Decizia nr. 11 din 8 martie 1994	6—8
Decizia nr. 12 din 8 martie 1994	8—10
Decizia nr. 14 din 8 martie 1994	10—12
Decizia nr. 15 din 8 martie 1994	12—13
Decizia nr. 16 din 8 martie 1994	14—15
Decizia nr. 17 din 8 martie 1994	15—16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 32 *)

din 26 mai 1993

Miklós Fazakas — președinte
Victor Dan Zlătescu — judecător
Ion Filipescu — judecător
Petru Duda — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent.

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 223 din Codul penal, invocată de inculpatul Lungu Gheorghe în dosarul nr. 6731/1992 al Judecătoriai Tulcea.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 19 mai 1993. Concluziile părților au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, pronunțarea fiind amânată pentru astăzi, 26 mai 1993.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Prin rechizitoriul Procuraturii Județului Tulcea, Lungu Gheorghe a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare, faptă încadrată în dispozițiile art. 223 alin. 3 din Codul penal.

S-a reținut că inculpatul, deținând funcția de conducător auto la Secția de drumuri naționale Tulcea, și-a însușit mai multe cantități de nisip în scopul valorificării lor.

Judecătoria Tulcea, prin Încheierea din 11 ianuarie 1993, a sesizat Curtea Constituțională, exprimându-și opinia în sensul că întreg titlul referitor la infracțiuni contra avutului obștesc, prin tratamentul penal diferențiat față de celelalte infracțiuni incriminate în Codul penal, este în contradicție cu legea fundamentală în care nu se mai reglementează o diferențiere față de avutul privat, prin care, dimpotrivă, proprietatea privată este garantată și apărută la fel ca și avutul public.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, au fost solicitate, potrivit legii, puncte de vedere Senatului, Camerei Deputaților și Guvernului.

În punctul de vedere primit de la Guvern, se susține că, atât noțiunea de obștesc folosită în art. 145 din Codul penal, cât și categoria juridică de *avut obștesc* nu sunt contrare Constituției, această din urmă categorie având o sferă mai largă decât conceptul de *avut public* în care se identifică doar bunurile proprietății publice.

*) Rămasă definitivă prin Decizia Curții Constituționale nr. 14 din 8 martie 1994 (reprodusă la pag. 10).

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctul lor de vedere.

În legătură cu competența Curții de a soluționa o excepție de neconstituționalitate privind o lege care a fost adoptată înainte de intrarea în vigoare a Constituției României din anul 1991, se reține, pe de o parte, că, potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta este singura în drept să hotărască asupra competenței sale conform art. 144 din Constituție, iar pe de altă parte că, potrivit art. 3 alin. (1) din aceeași lege, competența Curții Constituționale nu poate fi contestată de nici o autoritate.

Desigur, această competență poate apărea numai atunci când, potrivit art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, raporturile juridice fie de drept substanțial, fie de drept procesual au fost stabilite după intrarea în vigoare a Constituției, astfel cum este cazul în speță.

Potrivit principiului neretroactivității legii, Constituția dispune numai pentru viitor. În temeiul acestui principiu, prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, conform cărora Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor Guvernului, trebuie înțelese în sensul că se referă numai la actele normative de acest fel, adoptate după intrarea în vigoare a Constituției.

Astfel, s-ar putea considera că nu poate fi sesizată Curtea cu privire la neconstituționalitatea unor prevederi cuprinse în acte normative adoptate anterior, astfel cum este și Codul penal.

Nu mai puțin însă, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare în măsura în care ele nu contravin Constituției. Dacă ele sunt contrare acesteia, concluzia logică este că ele au fost abrogate implicit, fapt întărit de altfel și de principiul că legea posterioară abrogă pe cea care i-a precedat, dacă este contrară.

Prin urmare, abrogarea dispoziției legale anterioare Constituției, potrivit art. 150 alin. (1) al acesteia, presupune neconformitatea sa cu Constituția, adică este rezultatul neconstituționalității ei.

Desigur, instanța de drept comun are nu numai dreptul, dar și obligația să stabilească dacă textul de lege, a cărui aplicare urmează să se facă, mai este sau nu în vigoare. Aceasta implică faptul că ea trebuie să se pronunțe asupra împrejurării dacă textul în cauză a fost sau nu abrogat, explicit sau implicit.

Dacă însă, ca în speță, excepția de neconstituționalitate a fost ridicată și instanța de drept comun nu a statuat în acest sens, ea se desesizează sub acest aspect, excepția urmând, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, să fie trimisă spre soluționare Curții Constituționale, instanța urmând să-și exprime, în încheierea pe care o pronunță în acest scop, doar o simplă opinie care nu se reflectă în cadrul interlocutoriu al acestei încheieri.

Rezultă așadar că în situația în care, deși nu a suspendat judecarea cauzei, dar a sesizat prin încheiere Curtea Constituțională, instanța de drept comun nu ar putea să judece în continuare, sub acest aspect, statuând că legea a fost sau nu abrogată implicit.

Sesizată cu o astfel de excepție, Curtea Constituțională nu poate refuza să o soluționeze, deși nu este vorba despre o lege adoptată după intrarea în vigoare

a Constituției, ci despre una care a fost abrogată implicit prin aceasta, întrucât sunt în discuție raporturi juridice de drept substanțial sau procesual stabilite după intrarea în vigoare a Constituției. Este de reținut că, în această din urmă ipoteză, va trebui făcut în prealabil un examen al conformității legii atacate cu prevederile Constituției, pentru că numai astfel se poate stabili dacă legea a fost sau nu abrogată implicit.

Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, text citat mai sus, Curtea Constituțională este singura în drept să stabilească, desigur în condițiile legii, asupra competenței sale. Ea se consideră competentă să soluționeze problema privitoare la abrogarea implicită prin Constituție a unei legi anterioare, în situația în care a fost sesizată în mod legal asupra unei excepții de neconstituționalitate, în condițiile precizate.

A proceda altfel ar însemna, pe de o parte, o prelungire inutilă a procesului, iar pe de altă parte, a se deroba de la o soluție care semnifică o aplicare corectă a Constituției.

Cu privire la problema de fond, și anume dacă prevederile art. 223 din Codul penal au fost sau nu implicit abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, se rețin următoarele :

Conceptul de *avut obștesc* urmează a fi raportat la formele proprietății consacrate și reglementate de Constituție, pentru a constata dacă între acestea există ori nu concordanță și, deci, dacă poate fi sau nu vorba de abrogarea totală sau parțială a textelor din Codul penal care folosesc termenul de *avut obștesc*.

În lumina art. 145 din Codul penal care se referă la „organizațiile de stat, organizațiile obștești sau orice organizații care desfășoară o activitate utilă din punct de vedere social și care funcționează potrivit legii”, termenul de *avut obștesc* a fost interpretat în practica juridică anterioară extensiv, incluzând proprietatea de stat, cooperatistă și a altor organizații obștești, care s-au bucurat de un regim juridic de favoare, în comparație cu proprietatea care constituia *avutul personal*.

Art. 135 alin. (1) din Constituție ocrotește proprietatea indiferent de titularul ei. De asemenea, art. 41 alin. (1) din Constituție garantează dreptul de proprietate privată.

Proprietatea este publică sau privată, prevede art. 135 alin. (2) din Constituție, ceea ce înseamnă că altfel de forme de proprietate, care să nu se încadreze într-una dintre acestea, nu pot exista.

Potrivit art. 135 alin. (3) din Constituție, proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale, adică județelor, municipiilor, orașelor ori comunelor.

Pe cale de consecință, dat fiind că nu se definește proprietatea privată, rezultă că proprietatea care nu este publică este privată.

Este de reținut, de asemenea, că bunurile care sunt proprietate publică nu au toate același regim juridic. Într-adevăr, unele bunuri sunt exclusiv obiect al proprietății publice, după cum prevede art. 135 alin. (4) din Constituție. Acest text determină bunurile obiect exclusiv al proprietății publice după două procedee, și anume : enumeră asemenea bunuri sau prevede că alte bunuri, obiect exclusiv al proprietății publice, sunt „stabilite de lege”.

Din prima categorie fac parte următoarele bunuri : bogățiile de orice natură ale subsolului, căile de comu-

nicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și cele ce pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental.

Din cea de-a doua categorie fac parte bunurile stabilite de alte legi decât Constituția.

Asemenea legi au apărut atât înainte de Constituție, cât și după aceasta, cum sunt Legea fondului funciar nr. 18/1991 și Legea nr. 56/1992 privind frontiera de stat a României.

Este însă de observat că aceste *alte legi* folosesc și ele două metode de a determina bunurile obiect exclusiv al proprietății publice.

În primul rând, aceste *alte legi* enumeră bunurile obiect exclusiv al proprietății publice, cum face art. 5 din Legea nr. 18/1991, cu privire la terenuri, precum și art. 4 lit. a) alin. (2) din Legea nr. 56/1992, care se referă la fâșia de protecție a frontierei de stat, și art. 74 privind imobilele în care funcționează punctele pentru trecerea frontierei rutiere.

În al doilea rând, aceste *alte legi* precizează criteriul cu ajutorul căruia se poate determina dacă bunul este obiect exclusiv al proprietății publice. Astfel, art. 5 alin. 1 din Legea nr. 18/1991 se referă la terenurile „care, prin natura lor, sunt de uz sau de interes public”, iar art. 4 ultimul alineat din aceeași lege se referă la terenurile „afectate unei utilități publice”.

Prin urmare, natura bunurilor ori destinarea lor unei utilități publice constituie criterii pentru determinarea bunurilor obiect exclusiv al proprietății publice.

În felul acesta, legiuitorul are posibilitatea de a extinde ori de a restrânge sfera bunurilor care sunt obiect exclusiv al proprietății publice, fie prin enumerarea bunurilor, fie prin stabilirea destinației lor „unei utilități publice”.

De asemenea, organul de stat competent să stabilească destinația concretă a unor bunuri, deci un alt organ decât cel legislativ, are posibilitatea, în acest fel, să determine cuprinderea bunurilor respective în categoria celor ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Bunurile care sunt obiect exclusiv al proprietății publice fac parte din *domeniul public*, după cum prevede, de exemplu, art. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 ori art. 4 lit. a) alin. (2) și art. 74 din Legea nr. 56/1992.

Dat fiind că unele bunuri sunt obiect exclusiv al proprietății publice, rezultă că ele sunt inalienabile și imprescriptibile atât extinctiv, cât și achizitiv, după cum prevede, de altfel, și art. 1844 din Codul civil. În acest sens, art. 135 alin. (5) din Constituție dispune că bunurile proprietate publică sunt inalienabile și că ele, în condițiile legii, pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate.

Potrivit Constituției, toate bunurile, cu excepția celor prevăzute de art. 135 alin. (4), pot fi sau obiect al proprietății publice, sau al proprietății private.

Bunurile care nu sunt obiect exclusiv al proprietății publice sunt alienabile și prescriptibile. Prin urmare, bunurile care fac parte din patrimoniul regiilor autonome ori al societăților comerciale cu capital de stat, în măsura în care nu se încadrează în categoria de mai sus fiind date în administrare, concesionate ori închiriate acestora, aparțin proprietății private.

De altfel, potrivit art. 5 și art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, regiile autonome și societățile comerciale cu capital de stat sunt proprietare asupra bunurilor ce fac parte din patrimoniul lor, afară dacă — după cum s-a arătat — au intrat în acest patrimoniu cu un alt titlu juridic.

În cadrul societăților comerciale cu capital de stat, aparțin statului ori unităților administrativ-teritoriale acțiunile sau părțile sociale, dar bunurile acestor societăți constituie proprietatea lor, după cum prevede Legea nr. 15/1990.

În aceste condiții, bunurile proprietatea regiilor autonome și societăților comerciale cu capital de stat nu constituie obiect exclusiv al proprietății publice.

Tot astfel, bunurile ce aparțin organizațiilor cooperatiste ori altor *organizații obștești* sunt proprietate privată.

Potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

Acest text trebuie interpretat în sensul că se referă la ocrotirea în mod egal a proprietății aparținând persoanelor fizice ori persoanelor juridice de drept privat, precum și la ocrotirea bunurilor ce formează obiectul proprietății private a statului.

Rezultă că statul sau unitățile administrativ-teritoriale nu pot beneficia, cât privește bunurile ce nu formează obiectul exclusiv al proprietății publice, de o apărare juridică diferită de cea a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat.

Față de cele ce preced, se constată că termenul de *avut obștesc*, care el însuși a devenit necorespunzător, nu mai poate cuprinde decât bunurile ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice. Pe cale de consecință, textele din Codul penal care folosesc termenul de *avut obștesc* sunt abrogate parțial, rămânând a fi aplicate numai bunurilor care formează obiectul exclusiv al proprietății publice, și aceasta numai de la data punerii în aplicare a Constituției, astfel cum rezultă din art. 150 alin. (1).

În speță, cele arătate trebuie aplicate și în cazul art. 223 din Codul penal.

Revine astfel instanțelor ordinare să facă o corectă aplicare a legii, încadrând faptele fie potrivit textelor care se referă la infracțiunile contra bunurilor ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice, fie potrivit celor care se referă la bunurile ce fac obiectul proprietății private.

Ca urmare, excepția ridicată de Lungu Gheorghe va fi admisă, constatându-se că art. 223 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, el urmând a fi aplicat numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, care formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 13 lit. A.c.) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția ridicată de inculpatul Lungu Gheorghe, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea din 11 ianuarie 1993 a Judecătoriei Tulcea.

Constată că art. 223 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acesta urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din

Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 26 mai 1993.

PREȘEDINTE,
Miklós Fazakas

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 49 *)

din 29 septembrie 1993

Victor Dan Zlătescu	— președinte
Miklós Fazakas	— judecător
Ion Filipescu	— judecător
Alexandru Grigorie	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent.

Chirilă pentru comiterea infracțiunii de tănuire în paguba avutului obștesc — art. 234 din Codul penal.

În fața Judecătoriai Tulcea, la termenul din 8 ianuarie 1993, apărătorii inculpaților au ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și ale art. 234 din Codul penal, susținând că nu mai există temei legal pentru a se sancționa diferențiat sustragerile în raport cu tipul de proprietate și a se asimila societățile comerciale cu capital de stat cu *avutul obștesc*, noțiune cuprinsă în cap. IV din Codul penal, dată fiind prevederea constituțională potrivit căreia proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular [art. 41 alin. (2)].

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și ale art. 234 din Codul penal, invocată de Axente Vasile și Popov Chirilă în dosarul nr. 3736/1991 al Judecătoriai Tulcea.

Dezbaterile au avut loc în ședință publică din 30 iunie 1993, în lipsa reclamanților Axente Vasile și Popov Chirilă și a părții civile Societatea Comercială „Piscicola” — S.A. Sulina, care, deși legal citați, nu s-au prezentat, concluziile procurorului fiind consemnate pe larg în încheierea din aceeași dată, pronunțarea amânându-se la 14 iulie 1993 și apoi la 29 septembrie 1993.

Procurorul a susținut, în esență, că soluționarea excepției nu este de competența Curții Constituționale întrucât, pe de o parte, potrivit art. 150 și art. 151 din Constituție, Consiliul Legislativ este singurul în măsură să examineze conformitatea legislației anterioare cu noua Constituție și să facă Parlamentului sau, după caz, Guvernului, propuneri corespunzătoare, iar, pe de altă parte, fiind vorba de o problemă de interpretare a legii, competența aparține instanțelor judecătorești.

Pe fond, a apreciat că excepția nu este întemeiată întrucât reglementarea prin art. 135 din Constituție a două tipuri fundamentale de proprietate — publică și privată — nu exclude proprietatea de grup, recunoscută și prevăzută expres în art. 145 din Codul penal, astfel că sustragerile sub orice formă din regiile autonome, societățile comerciale cu capital integral sau parțial de stat, instituții, cooperație, precum și din oricare organizație care desfășoară o activitate utilă din punct de vedere social, urmează să fie sancționate, în continuare, potrivit titlului IV din Codul penal.

Judecătoria Tulcea, prin Încheierea din 8 ianuarie 1993, a sesizat Curtea Constituțională exprimându-și opinia în sensul că excepția este întemeiată. În susținerea opiniei se reține că dispozițiile art. 224 și ale art. 234 din Codul penal au devenit desuete, ele contravenind prevederilor Constituției care consacră două forme de proprietate — publică și privată —, noțiuni juridice ce diferă în conținutul lor de proprietatea personală și *avutul obștesc* prevăzute de Codul penal. *Avutul obștesc* nu mai există din punct de vedere juridic și nu poate fi substituit prin noțiunea de *proprietate publică*, mai ales că o parte din ceea ce era inclus în *avutul obștesc* trece în sectorul privat care, potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, este ocrotit în mod egal de lege, indiferent de titular.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate au fost solieitate, potrivit legii, punctele de vedere ale Senatului, Camerei Deputaților și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere cu privire la neconstituționalitatea art. 224 și a art. 234 din Codul penal, susține că excepția invocată „nu este întemeiată din cel puțin două motive: unul de principiu și altul de fond”, argumentând, în esență, următoarele: cu privire la motivul de principiu — excepția trebuie examinată cu precădere din punct de vedere procedural, pentru a vedea dacă aceasta este o problemă de ordin constituțional sau o chestiune de interpretare juridică. Despre neconstituționalitatea dispozițiilor care incriminează și sancționează infracțiunile contra *avutului obștesc* se poate discuta numai dacă acestea au fost elaborate după adoptarea Constituției sau dacă raporturile juridice s-au născut după această dată în temeiul unor reglementări legale anterioare, în vigoare. În sprijinul acestei opinii sunt invocate pre-

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 583/P/1992 al Procuraturii locale Tulcea au fost trimiși în judecată Axente Vasile pentru săvârșirea infracțiunii de furt în paguba *avutului obștesc* — art. 224 din Codul penal — și Popov

*) Rămasă definitivă prin Decizia Curții Constituționale nr. 15 din 8 martie 1994 (reprodusă la pag. 12).

vederile art. 144 lit. c) și ale art. 150 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 23—26 din Legea nr. 47/1992.

Referitor la motivul de fond, apreciază că excepția este neîntemeiată deoarece, deși Constituția recunoaște cele două forme fundamentale de proprietate — privată și publică —, nu exclude ca anumite categorii juridice, cum este cea de *avut obștesc* să rămână operaționale, în măsura în care nu s-au conturat încă suficient granițele dintre cele două forme de proprietate. Interesul obștesc, în sens de interes general, este implicat nu numai în conceptul de *proprietate publică*, ci și în cazul proprietății unor persoane juridice, constituită cu bunurile statului sau ale unui colectiv de persoane, cum este cazul cooperativelor de consum și credit (art. 1 din Decretul-lege nr. 67/1990) sau al cooperativelor meșteșugărești, inclusiv de invalizi (art. 2 din Decretul-lege nr. 66/1990). Prin aceasta, nu afirmă însă că în cazul cooperativelor este vorba de o proprietate cooperatistă în sensul vechi, ci ea poate fi considerată chiar de tip privat. Într-un anumit sens se poate vorbi de o detașare a conceptului de *avut obștesc* față de tipul de proprietate.

În concluzie, socotește că „atât noțiunea de *avut obștesc* folosită de art. 145 din Codul penal, cât și categoria juridică de *avut obștesc* nu sunt contrare Constituției, această din urmă categorie având o sferă mai largă decât conceptul de *avut public* în care se identifică doar bunurile proprietate publică“.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctul lor de vedere.

Curtea constată că este competentă să soluționeze excepția chiar dacă este vorba de o lege adoptată anterior Constituției, întrucât sunt în discuție raporturi juridice de drept substanțial stabilite după intrarea în vigoare a acesteia. De menționat că în această situație trebuie făcut în prealabil un examen al conformității legii atacate cu prevederile Constituției, pentru că numai astfel se poate stabili dacă legea a fost sau nu abrogată implicit.

De altfel, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască, desigur în condițiile legii, asupra competenței sale conform art. 144 din Constituție iar, potrivit art. 3 alin. (1) din aceeași lege, competența Curții nu poate fi contestată de nici o autoritate.

Cu privire la problema de fond, și anume dacă prevederile art. 224 și ale art. 234 din Codul penal au fost sau nu implicit abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, se rețin următoarele :

Conceptul de *avut obștesc* urmează a fi raportat la formele proprietății consacrate și reglementate de Constituție, pentru a constata dacă între acestea există ori nu concordanță și deci, dacă poate fi sau nu vorba de abrogarea totală sau parțială a textelor din Codul penal care folosesc termenul de *avut obștesc*.

În sensul art. 145 din Codul penal care se referă la „organizațiile de stat, organizațiile obștești sau orice organizații care desfășoară o activitate utilă din punct de vedere social și care funcționează potrivit legii“, termenul de *avut obștesc* a fost interpretat în practica judiciară anterioară extensiv, incluzând proprietatea de stat, cooperatistă și a altor organizații obștești, care s-au bucurat de un regim juridic de fa-

voare, în comparație cu proprietatea care constituie *avutul personal*.

Art. 135 alin. (1) din Constituție prevede că statul ocrotește proprietatea, iar prin art. 41 alin. (1) se garantează dreptul de proprietate privată.

Proprietatea este publică sau privată, prevede art. 135 alin. (2) din Constituție, iar potrivit art. 135 alin. (3) din Constituție, proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale, adică județelor, municipiilor, orașelor ori comunelor.

Pe cale de consecință, dat fiind că nu se definește proprietatea privată, rezultă că proprietatea care nu este publică este privată.

Este de reținut, de asemenea, că bunurile care sunt proprietate publică nu au toate același regim juridic. Într-adevăr, unele bunuri sunt enumerate expres de art. 135 alin. (4) din Constituție, iar altele sunt „stabilite de lege“, ca, de exemplu, Legea fondului funciar nr. 18/1991 și Legea nr. 56/1992 privind frontiera de stat a României.

Aceste „alte legi“ folosesc două metode de a determina bunurile care fac obiectul exclusiv al proprietății publice :

Unele enumeră bunurile care fac obiectul exclusiv al proprietății publice, cum face art. 5 din Legea nr. 18/1991, cu privire la terenuri, precum și art. 4 lit. a) alin. (2) din Legea nr. 56/1992 care se referă la fâșia de protecție a frontierei de stat și art. 74 privind imobilele în care funcționează punctele pentru trecerea frontierei rutiere, iar altele precizează criteriul cu ajutorul căruia se poate determina dacă bunul este obiectul exclusiv al proprietății publice. Astfel, art. 5 alin. 1 din Legea nr. 18/1991 se referă la terenurile „care, prin natura lor, sunt de uz sau de interes public“, iar art. 4 ultimul alineat din aceeași lege se referă la terenurile „afectate unei utilități publice“.

Prin urmare, natura bunurilor ori afectarea lor unei utilități publice constituie criterii pentru determinarea bunurilor obiect exclusiv al proprietății publice.

În felul acesta, legiuitorul are posibilitatea de a extinde ori de a restrânge sfera bunurilor care sunt obiectul exclusiv al proprietății publice, fie prin enumerarea bunurilor, fie prin stabilirea destinației lor „unei utilități publice“.

De asemenea, organul de stat competent să stabilească destinația concretă a unor bunuri, deci un alt organ decât cel legislativ, are posibilitatea să determine cuprinderea bunurilor respective în categoria celor care formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Bunurile care sunt obiectul exclusiv al proprietății publice fac parte din „domeniul public“ după cum prevede, de exemplu, art. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 ori art. 4 lit. a) și art. 74 din Legea nr. 56/1992.

Dat fiind că unele bunuri sunt obiectul exclusiv al proprietății publice, rezultă că ele sunt inalienabile și imprescriptibile atât extinctiv, cât și achizitiv, potrivit art. 1844 din Codul civil. În acest sens, art. 135 alin. (5) din Constituție dispune că bunurile proprietate publică sunt inalienabile și că ele, în condițiile

legii, pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate.

Potrivit Constituției, toate bunurile, cu excepția celor prevăzute de art. 135 alin. (4), pot fi obiect al proprietății publice sau al proprietății private.

Bunurile care nu sunt obiectul exclusiv al proprietății publice sunt alienabile și prescriptibile și, în consecință, bunurile care fac parte din patrimoniul regiilor autonome ori al societăților comerciale cu capital de stat, în măsura în care nu se încadrează în categoria de mai sus, fiind date în administrare, concesionate ori închiriate acestora, aparțin proprietății private.

De altfel, potrivit art. 5 și art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, regiile autonome și societățile comerciale cu capital de stat sunt proprietare asupra bunurilor care fac parte din patrimoniul lor, afară dacă — după cum s-a arătat — au intrat în acest patrimoniu cu un alt titlu juridic.

În cazul societăților comerciale cu capital de stat, aparțin statului ori unităților administrativ-teritoriale acțiunile sau părțile sociale, dar bunurile acestor societăți constituie proprietatea lor după cum prevede Legea nr. 15/1990.

În aceste condiții, bunurile proprietatea regiilor autonome și a societăților comerciale cu capital de stat nu constituie obiectul exclusiv al proprietății publice.

Tot astfel, bunurile ce aparțin organizațiilor cooperatiste ori altor „organizații obștești” sunt proprietate privată.

Potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

Rezultă că statul sau unitățile administrativ-teritoriale nu pot beneficia, cât privește bunurile ce nu formează obiectul exclusiv al proprietății publice, de o apărare juridică diferită de cea a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat.

Ca atare, termenul de *avut obștesc*, care el însuși a devenit necorespunzător, nu mai poate cuprinde decât bunurile ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice. Pe cale de consecință, textele din Codul penal care folosesc termenul de *avut obștesc* sunt abrogate parțial, rămânând a fi aplicate numai bunurilor ce formează obiectul exclusiv al proprie-

tății publice și aceasta numai de la data punerii în aplicare a Constituției, astfel cum rezultă din art. 150 alin. (1).

În raport cu cele arătate, revine instanțelor de drept comun să facă o corectă aplicare a legii, încadrând faptele fie potrivit textelor care se referă la infracțiunile contra bunurilor ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice, fie potrivit celor care se referă la bunurile care fac obiectul proprietății private.

Ca urmare, excepția ridicată de Axente Vasile și Popov Chirilă va fi admisă, constatându-se că art. 224 și art. 234 din Codul penal au fost abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, ele urmând a fi aplicate numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, care formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Adoptarea acestei soluții se impune având în vedere și Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993 prin care s-a statuat că, față de prevederile art. 41 și art. 135 din Constituție, termenul de *avut obștesc* se referă și se aplică numai bunurilor ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice, interpretare care, potrivit art. 26 alin. 2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, este obligatorie pentru toate completetele de judecată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 13 alin. (1) lit. c) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția ridicată de Axente Vasile și Popov Chirilă cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea din 8 ianuarie 1993 a Judecătoriei Tulcea.

Constată că dispozițiile art. 224 și ale art. 234 din Codul penal au fost abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare. Pronunțată în ședință publică astăzi, 29 septembrie 1993.

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

PREȘEDINTE,
Victor Dan Zlătescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 11

din 8 martie 1994

Vasile Gionea	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Alexandru Grigorie	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent.

Pe rol pronunțarea asupra recursului formulat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 52 din 13 octombrie 1993.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 22 februarie 1994, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 8 martie 1994.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Timișoara, Popa Bujor și Ghenciu Petre au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 248, art. 289 și art. 291 din Codul penal, referitoare la abuzul în serviciu contra intereselor obștești, falsul intelectual și uzul de fals.

În fața Judecătoriei Timișoara, inculpatul Popa Bujor a invocat „excepția de neconstituționalitate a titlului IV din Codul penal“.

Prin Decizia nr. 52 din 13 octombrie 1993, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile din Codul penal care interesează avutul obștesc sunt abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii, Ministerul Public a declarat recurs, arătând în esență :

1. Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra excepțiilor de neconstituționalitate care privesc legi anterioare intrării în vigoare a Constituției ;

2. Pe fond se apreciază că în mod greșit s-a dispus abrogarea parțială a unor dispoziții din Codul penal referitoare la avutul obștesc. În susținerea acestui motiv se invocă, în esență, următoarele argumente :

— limitarea bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice numai la cele prevăzute în art. 135 alin. (4) este greșită, deoarece mai sunt și alte bunuri stabilite prin legi său urmează să se stabilească prin alte legi și care, având același regim juridic, nu pot fi caracterizate ca făcând parte din proprietatea privată ;

— Curtea poate să hotărască asupra neconstituționalității legilor și nu să pronunțe abrogarea, care este de competența Parlamentului ;

— Curtea, în decizia atacată, se întemeiază pe Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, ceea ce nu este justificat, deoarece în acest fel judecata în alte spețe devine inutilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public — susținute în ședința publică din 22 februarie 1994, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține următoarele :

Primul motiv de recurs care vizează necompetența Curții Constituționale de a se pronunța asupra excepției invocate urmează a fi înlăturat ca nefondat. În legătură cu acest motiv s-a statuat constant prin deciziile Curții că, dacă instanța de judecată nu a reținut că un text legal este abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, sesizând Curtea cu soluționarea excepției de neconstituționalitate, aceasta este obligată să se pronunțe în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text pe care instanța înțelege să-l aplice. Competența Curții de a se pronunța asupra legilor anterioare Constituției rezultă, fără echivoc, și din dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 care, prin ipoteză, sunt aplicabile exclusiv legilor anterioare Constituției.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs, care vizează soluția de fond criticată sub aspectul constatării abrogării parțiale a unor dispoziții din Codul penal referitoare la avutul obștesc, nu este fondat. Justificarea acestui motiv de recurs în sensul că s-ar fi făcut o limitare a bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice numai la cele prevăzute în art. 135 din Constituție nu poate fi reținută, deoarece este evident că decizia atacată nu se rezumă numai la bunurile enumerate de art. 135 alin. (4) din Constituție, ci se referă la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4), adică și „alte bunuri stabilite prin lege“.

Totodată, nu poate fi reținută nici susținerea conform căreia Curtea nu poate constata abrogarea unei legi anterioare Constituției. Potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, aceste legi rămân în vigoare în măsura în care nu contravin Constituției. Rezultă că, prin natura sa, contrarietatea unei legi anterioare Constituției cu prevederile acesteia are drept consecință abrogarea. Cu alte cuvinte, neconstituționalitatea este cauza abrogării. În cazul legilor anterioare Constituției, neconstituționalitatea are un caracter specific, întrucât cauza sa este posterioară legii, constând în schimbarea temeiului legitimității sale constituționale. În aceste condiții, controlul constituționalității unei legi preconstituționale, care are ca rezultat constatarea contrarietății acesteia cu prevederile Constituției, nu duce la declararea legii ca neconstituțională — o lege putând fi apreciată numai în funcție de regimul constituțional sub imperiul căruia a fost adoptată —, ci la constatarea abrogării, soluție ce constituie consecința constituțională prevăzută de art. 150 alin. (1) a unei asemenea contrarietăți.

În sfârșit, nu poate fi reținută nici critica adusă deciziei de fond în sensul că se întemeiază pe Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993 — publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993 — în considerarea faptului că astfel este inutilă judecata în alte spețe. Potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta nu statuează decât asupra problemelor de drept.

Spre a se evita soluții contradictorii, art. 26 din regulamentul permite completului ce dorește să se abată de la practica Curții să sesizeze plenul spre a se pronunța asupra interpretării ce urmează a fi dată în viitor. Decizia plenului este obligatorie doar pentru completele de judecată, astfel încât prin această decizie nu se soluționează o excepție de neconstituționalitate concretă. De aceea, ea nu are drept consecință inutilitatea judecării excepțiilor de neconstituționalitate, în cadrul cărora s-ar putea ridica noi probleme și noi interpretări posibile care ar putea determina reluarea procedurii necesare în vederea asigurării consecvenței practicii constituționale.

Deși motivele invocate de Ministerul Public sunt nefondate, recursul urmează totuși să fie admis și Decizia Curții Constituționale nr. 52 din 13 octombrie 1993 modificată, deoarece, în fond, Curtea nu s-a pronunțat asupra dispozițiilor din Codul penal pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, ci s-a referit la „dispozițiile din Codul penal care interesează avutul obștesc“.

Potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate poate viza numai acele dispoziții legale de care depinde judecarea cauzei, astfel încât deciziile pronunțate în soluționarea excepțiilor trebuie să se refere numai la dispozițiile legale de care depinde soluționarea cauzei în care s-a invocat aceasta. Rezultă că excepția de neconstituționalitate putea viza numai art. 248, art. 289 și art. 291 din Codul penal, pentru care inculpații au fost trimiși în judecată. În fața Judecătoria Timișoara s-a invocat „excepția de neconstituționalitate a titlului IV din Codul penal”. Nici una dintre dispozițiile pentru care inculpații au fost trimiși în judecată nu fac parte din acest titlu, art. 248 fiind inclus în titlul VI, iar art. 289 și art. 291 în titlul VII. Curtea constată însă, în ce privește art. 248 din Codul penal, că între ipotezele avute în vedere de text se află și aceea care se referă la faptul că s-a cauzat „o pagubă avutului obștesc”. Decizia de fond nr. 52/1993 nu s-a pronunțat însă cu privire la art. 248, ci a avut în vedere toate dispozițiile din Codul penal care interesează avutul obștesc, ceea ce nu este în concordanță cu prevederile art. 23 din Legea nr. 47/1992 care obligă Curtea să se pronunțe numai asupra dispozițiilor de care depinde judecarea cauzei. Așa fiind, admitând recursul, Curtea, în temeiul art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, urmează să se pronunțe în fond asupra constituționalității art. 248 din Codul penal. În acest sens, Curtea constată că interpretarea constituționalității dispozițiilor din Codul penal referitoare la avutul obștesc a făcut obiectul Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993. Prin această decizie s-a statuat că dispozițiile din Codul penal referitoare la infracțiunile contra avutului obștesc sunt abrogate parțial, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, urmând să se aplice în continuare numai pentru bunurile proprietate publică prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție. În consecință, Curtea reține că este

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

intemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 248 din Codul penal în ce privește ipoteza care se referă la faptul că s-a cauzat „o pagubă avutului obștesc” și urmează să o admită în sensul interpretării date prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993.

Cu referire la art. 289 și art. 291 din Codul penal, care au constituit și ele temei de trimitere în judecată, Curtea constată că, în privința lor, părțile n-au înțeles să invoce excepția de neconstituționalitate, întreaga lor motivare referindu-se la infracțiunile contra avutului obștesc cu care aceste dispoziții nu au nici o legătură.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) și art. 150 alin. (1) din Constituție, al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 52 din 13 octombrie 1993, în următorul sens:

Admite excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 248 din Codul penal și constată că dispozițiile sale referitoare la paguba adusă avutului obștesc sunt parțial abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 8 martie 1994.

Prezenta decizie se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 12

din 8 martie 1994

Vasile Gionea	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Antonie Iorgovan	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Alexandru Grigorie	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent.

încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 8 martie 1994.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pe rol soluționarea asupra recursului declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 53 din 13 octombrie 1993.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 22 februarie 1994, în prezența reprezentantului Ministerului Public, în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în

Prin rechizitoriul nr. 454/P/1992 al Procuraturii Timiș, Cristi Ioan Valeriu a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de furt în paguba avutului obștesc — art. 224 din Codul penal, cauza formând obiectul dosarului nr. 8545/1992 al Judecătoria Timișoara.

În fața judecătoriei, la termenul din 26 octombrie 1992, inculpatul a invocat excepția de neconstituționalitate a titlului IV din Codul penal, susținând că, prin sancționarea mai aspră a infracțiunilor împotriva avutului obștesc, se încalcă egalitatea de tratament și protecție a celor două forme de proprietate și că nu se poate asimila avutul societăților comerciale cu capital de stat (integral sau mixt) cu avutul public.

Prin Decizia nr. 53 din 13 octombrie 1993, Curtea a admis excepția ridicată de inculpatul Cristi Ioan Valeriu și a constatat că dispozițiile din Codul penal care interesează avutul obștesc sunt abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii, Ministerul Public a declarat recurs pentru următoarele trei motive :

1. Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra excepțiilor de neconstituționalitate care privesc legi anterioare intrării în vigoare a Constituției din 1991 ;

2. Decizia nr. 53 din 13 octombrie 1993 nu este motivată, înlocuirea motivării cu Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993 fiind nelegală ;

3. Violarea art. 135 din Constituție în legătură cu proprietatea, prin limitarea bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice numai la cele prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public — susținute în ședința publică din 22 februarie 1994, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține următoarele :

Motivul de recurs privind necompetența Curții de a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate este nefondat și urmează a fi înlăturat. Într-adevăr, prevederile atacate ca neconstituționale sunt anterioare Constituției și în legătură cu ele se pune problema abrogării — în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție — care însă nu operează de la sine, ci trebuie constatată de organele care aplică legea, inclusiv de instanțele judecătorești. Dacă instanța de judecată nu constată abrogarea și sesizează Curtea Constituțională, înseamnă că dispoziția legală anterioară Constituției este considerată în vigoare și există interesul declanșării controlului de constituționalitate pe care Curtea este obligată să-l efectueze, în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text pe care instanța înțelege să îl aplice. Acesta este și sensul în care Curtea a statuat în mod constant în deciziile sale.

Competența Curții de a se pronunța asupra legilor anterioare Constituției rezultă și din dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care se aplică exclusiv legilor anterioare intrării în vigoare a Constituției.

Cel de-al doilea motiv de recurs privitor la nemotivarea deciziei și, respectiv, critica adusă Deciziei Curții Constituționale nr. 53 din 13 octombrie 1993 că se întemeiază pe Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, urmează, de asemenea, a fi respins ca nefondat, deoarece, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta statuează numai asupra problemelor de drept. Spre a evita soluții contradictorii, art. 26 din regulament permite completului de judecată ce dorește să se abată de la practica Curții să sesizeze plenul spre a se pronunța asupra interpretării ce urmează a fi dată în viitor. Decizia plenului este obligatorie doar pentru completele de judecată, astfel încât prin această decizie nu se soluționează o excepție de neconstituționalitate concretă. De aceea ea nu are drept consecință inutilitatea judecării excepțiilor, în cadrul cărora s-ar putea ridica noi probleme și noi interpretări în măsură să determine reluarea procedurii în vederea asigurării consecvenței practicii constituționale.

Nici cel de-al treilea motiv de recurs, referitor la încălcarea art. 135 din Constituție în legătură cu proprietatea, în sensul că prin decizia recurată s-ar fi limitat bunurile obiect exclusiv al proprietății publice numai la cele enumerate de această prevedere nu poate fi reținut. Decizia atacată nu se rezumă numai la bunurile enumerate la art. 135 alin. (4) din Constituție, ci se referă și la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4), adică „alte bunuri stabilite prin lege“.

Deși motivele invocate de Ministerul Public sunt nefondate, recursul urmează totuși a fi admis în parte și Decizia Curții Constituționale nr. 53 din 13 octombrie 1993 modificată, deoarece, în fond, Curtea nu s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 224 din Codul penal pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, ci s-a referit la „dispozițiile din Codul penal care interesează avutul obștesc“.

Potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate poate viza numai acele dispoziții legale de care depinde judecarea cauzei, astfel încât deciziile pronunțate în soluționarea excepțiilor trebuie să se refere numai la dispozițiile legale de care depinde soluționarea cauzei în care s-a invocat aceasta.

Rezultă că excepția de neconstituționalitate putea viza numai art. 224 din Codul penal pentru care inculpatul Cristi Ioan Valeriu a fost trimis în judecată. Decizia Curții Constituționale nr. 53 din 13 octombrie 1993 nu s-a pronunțat cu privire la aceste dispoziții și nici recursul declarat de Ministerul Public nu a avut în vedere acest aspect.

În legătură cu prevederile art. 224 din Codul penal, întrucât prin rămânerea definitivă a Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1998, ca urmare a respingerii recursurilor declarate în cauză, prin Decizia Curții Constituționale nr. 63 din 4 noiembrie 1993 s-a constatat că art. 224 din Codul penal a fost definitiv și obligatoriu abrogat parțial de art. 150 alin. (1) din Constituție, astfel încât, în prezent, excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 224 ridicată de Cristi Ioan Valeriu în fața Judecătoriei Timișoara este lipsită de obiect.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) și art. 150 alin. (1) din Constituție, al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

Admite, în parte, recursul declarat de Ministerul Public și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 53 din 13 octombrie 1993 după cum urmează :

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, rămasă definitivă prin Decizia Curții Constitu-

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

ționale nr. 63/1993, s-a constatat că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial conform art. 150 alin. (1) din Constituție, acesta urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Respinge ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristi Ioan Valeriu în dosarul nr. 8545/1992 al Judecătoria Timișoara.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 8 martie 1994.

Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se comunică Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 14

din 8 martie 1994

Vasile Gionea	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Antonie Iorgovan	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Alexandru Grigorie	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele :

În dosarul nr. 72 C/1992 inculpatul Lefterache Dumitru a ridicat excepția de neconstituționalitate a art. 224 din Codul penal cu care Curtea a fost sesizată prin Încheierea din 20 octombrie 1992 a Tribunalului Tulcea, formulată de acesta în dosarul nr. 822/1992. În susținerea excepției de neconstituționalitate inculpatul arată că în cauză este vorba de proprietate privată, întrucât partea civilă este titulară de capital privat.

Exprimându-și opinia, instanța consideră că noțiunea juridică de *domeniu public* pe care o are în vedere teza neconstituționalității susținută de inculpat nu contravine Constituției.

În dosarul nr. 11 C/1993 Curtea a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a art. 223 din Codul penal, ridicată de inculpatul Lungu Gheorghe în dosarul nr. 673/1992 al Judecătoria Tulcea, cu argumentarea că bunurile obiect al infracțiunii reținute în sarcina sa nu fac parte din categoria celor enumerate de art. 135 din Constituție. Opinia instanței este că întregul titlu referitor la infracțiunile contra avutului obștesc, prin tratamentul penal diferențiat față de celelalte infracțiuni incriminate în Codul penal, este în contradicție cu legea fundamentală a țării, care nu mai reglementează diferențiat cele două forme de proprietate — publică și privată.

Prin deciziile nr. 30 și nr. 32 din 26 mai 1993 Curtea Constituțională a admis excepțiile ridicate și a constatat că art. 224 și art. 223 din Codul penal au fost abrogate parțial conform art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, art. 224 și art. 223 din Codul penal urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Pe rol, pronunțarea asupra recursurilor declarate de Ministerul Public împotriva deciziilor Curții Constituționale nr. 30 și nr. 32 din 26 mai 1993 prin care s-au admis excepțiile de neconstituționalitate vizând dispozițiile art. 224 și art. 223 din Codul penal.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 23 februarie 1994, în prezența recurentului — Ministerul Public — și a inculpatului Lungu Gheorghe, în lipsa inculpatului Lefterache Dumitru și a părților civile Societatea Comercială „Agroindustrială — Dealu“ Tulcea și Secția drumuri naționale Tulcea, legal citate. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 8 martie 1994.

La termenul din 14 iulie 1993 reprezentantul Ministerului Public propune conexarea dosarelor nr. 72 C/1992 și nr. 11 C/1993 în care au fost declarate recursuri împotriva deciziilor Curții Constituționale nr. 30 și nr. 32, ambele din 26 mai 1993, având în vedere că dispozițiile legale atacate ca neconstituționale și motivele de recurs sunt identice, precum și precedentul creat prin conexarea altor dosare în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor Codului penal referitoare la avutul obștesc.

Față de concluziile favorabile conexării exprimate și de inculpatul intimat, pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea a dispus conexarea, urmând a se pronunța asupra ambelor recursuri prin decizia de față.

Împotriva acestor decizii Ministerul Public a declarat recurs, susținând, în esență, că, întrucât textul de lege este anterior Constituției, competența de soluționare a excepției de neconstituționalitate revine exclusiv instanțelor judecătorești, nefiind o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii în timp, în sensul art. 150 alin. (1) din Constituție.

Pe fond, se apreciază că dispozițiile din Codul penal nu sunt neconstituționale și nici nu au fost abrogate de Constituție. În acest sens se arată că noțiunea de *avut* are un conținut și o sferă mai largă decât noțiunea de *proprietate*, similare cu aceea de *patrimoniu* din Codul civil, și că infracțiunile din Codul penal referitoare la avutul obștesc nu intră în categoria infracțiunilor contra proprietății, ci a acelorora contra avutului, asemănător Codului penal din 1936 care se referea la infracțiuni contra patrimoniului. În consecință, se consideră că prevederile respective nu contravin Constituției, întrucât nu neagă existența celor două tipuri de proprietate — publică și privată — și nici nu se referă la alte forme de proprietate decât cele menționate în Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierile de sesizare, deciziile atacate, motivele recursurilor, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, punctele de vedere exprimate de Guvern, concluziile recurentului — Ministerul Public — susținute în ședința publică din 23 februarie 1994, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992, ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține următoarele în legătură cu recursurile declarate :

Referitor la primul motiv de recurs — necompetența Curții de soluționare a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în privința legilor anterioare adoptării Constituției — s-a statuat în mod constant prin deciziile Curții că dacă instanța de judecată nu a reținut că un text legal este abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și sesizează Curtea cu soluționarea excepției, aceasta este obligată să se pronunțe în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text pe care instanța înțelege să-l aplice. Competența de a se pronunța asupra legilor anterioare Constituției rezultă și din dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care sunt aplicabile exclusiv legilor anterioare Constituției.

Pentru considerentele expuse, acest motiv de recurs urmează a fi înlăturat ca nefondat.

Cel de-al doilea motiv de recurs, potrivit căruia prevederile Codului penal referitoare la avutul obștesc — deci și cele ale art. 224 — furtul în paguba avutului obștesc —, cât și cele ale art. 223 — delapidarea — nu sunt neconstituționale și nici abrogate, deoarece noțiunea de *avut obștesc* din legea penală are un conținut și o sferă mai largă decât noțiunea de *proprietate*, urmează, de asemenea, a fi respins ca nefondat.

Prin decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993, obligatorie pentru completul de judecată, s-a statuat că dispozițiile Codului penal referitoare la avutul obștesc, deci și infracțiunile prevăzute de art. 224 și art.

223, sunt abrogate parțial, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, deoarece :

Noțiunea de *avut obștesc*, deși nenominalizată de Constituție, nu se confundă cu noțiunea de *proprietate* și nu apare ca neconstituțională cât timp desemnează un interes general al societății și vizează proprietatea publică.

Dispozițiile constituționale consacră două forme de proprietate — proprietatea publică și proprietatea privată.

Proprietatea publică, potrivit art. 135 alin. (3) din Constituție aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale, iar alin. (4) al aceluiași articol enumeră bunurile care fac obiectul exclusiv al proprietății publice, cu precizarea că și alte bunuri prevăzute de lege pot intra în această categorie și deci prevederile privind ocrotirea preferențială a avutului obștesc se aplică numai acestor categorii de bunuri.

Rezultă că bunurile societăților comerciale și ale regiilor autonome — potrivit art. 5 și art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 și, respectiv art. 35 din Legea nr. 31/1990 — sunt proprietate privată, ocrotită în mod egal, conform art. 41 alin. (2) din Constituție, indiferent de titulari, în măsura în care nu fac parte din categoria celor aparținând domeniului public. Deci, sustragerile din proprietatea privată, chiar dacă aparține statului, nu mai pot fi calificate sustrageri din avutul obștesc.

Referitor la art. 224 din Codul penal, prin rămânerea definitivă a Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, ca urmare a respingerii recursului declarat în cauză de Ministerul Public, prin Decizia Curții Constituționale nr. 63 din 4 noiembrie 1993, art. 224 din Codul penal a fost în mod definitiv și obligatoriu parțial abrogat, astfel că, în prezent, atât excepția de neconstituționalitate cu privire la acest articol, ridicată de Lefterache Dumitru în fața Tribunalului Tulcea, cât și recursul Ministerului Public declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 30 din 26 mai 1993 sunt lipsite de obiect.

Cu privire la art. 223 din Codul penal, întrucât motivele de recurs sunt nefondate, urmează a fi respins recursul declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 32 din 26 mai 1993.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) și art. 150 alin. (1) din Constituție, al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

1. Constată că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, rămasă definitivă, art. 224 din Codul penal este abrogat parțial, conform art. 150 alin. (1) din Constituție, și, în consecință, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice, și, prin urmare,

Respinge ca lipsite de obiect excepția de neconstituționalitate ridicată de Lefterache Dumitru în dosarul nr. 822/1992 al Tribunalului Tulcea, precum și re-

cursul Ministerului Public declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 30 din 26 mai 1993.

2. Respinge recursul Ministerului Public declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 32 din 26 mai 1993.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE.

prof. dr. VASILE GIONEA

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 8 martie 1994.

Decizia se comunică Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 15

din 8 martie 1994

Vasile Gionea	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Alexandru Grigorie	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent.

Pe rol, pronunțarea asupra recursului formulat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 49 din 29 septembrie 1993.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 22 februarie 1994, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, în lipsa părților care, deși legal citate, nu s-au prezentat, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 8 martie 1994.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Inculpații Axente Vasile și Popov Chirilă au invocat, în dosarul nr. 3736/1991 al Judecătoriei Tulcea, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și ale art. 234 din Codul penal, susținând că întrucât art. 135 alin. (2) din Constituție recunoaște numai două forme de proprietate — publică și privată —, prevederile din Codul penal în baza cărora au fost trimiși în judecată sunt neconstituționale.

Prin Decizia nr. 49 din 29 septembrie 1993, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile art. 224 și ale art. 234 din Codul penal au fost abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii Ministerul Public a declarat recurs, arătând, în esență :

1. Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra excepțiilor de neconstituționalitate care privesc legi anterioare intrării în vigoare a Constituției ;

2. Pe fond se apreciază că în mod greșit s-a dispus abrogarea parțială a unor dispoziții din Codul penal

referitoare la avutul obștesc. În susținerea acestui motiv s-au invocat următoarele argumente :

— limitarea bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice numai la cele prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție este greșită, deoarece mai sunt și alte bunuri stabilite prin legi sau care urmează să se stabilească prin alte legi și care, având același regim juridic, nu pot fi caracterizate ca făcând parte din proprietatea privată ;

— Curtea Constituțională poate să hotărască asupra neconstituționalității legilor și nu să pronunțe abrogarea, care este de competența Parlamentului ;

— Curtea, în decizia atacată, se întemeiază pe Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, ceea ce nu este justificat, deoarece în acest fel judecata în alte spețe devine inutilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public — susținute în ședința publică din 22 februarie 1994, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține următoarele :

Primul motiv de recurs care vizează necompetența Curții Constituționale de a se pronunța asupra excepției invocate urmează a fi înlăturat ca nefondat. În legătură cu acest motiv s-a statuat constant prin deciziile Curții Constituționale că dacă instanța de judecată nu a reținut că un text legal este abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, sesizând Curtea cu soluționarea excepției de neconstituționalitate, aceasta este obligată să se pronunțe în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text pe care instanța înțelege să-l aplice. Competența Curții de a se pronunța asupra legilor anterioare Constituției rezultă, fără echivoc, și din dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care, prin ipoteză, sunt aplicabile exclusiv legilor anterioare Constituției.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs, care vizează soluția de fond criticată sub aspectul constatării abrogării parțiale a unor dispoziții din Codul penal refe-

ritoare la avutul obştesc, nu este fondat. Justificarea acestui motiv de recurs, în sensul că s-ar fi făcut o limitare a bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietăţii publice numai la cele prevăzute în art. 135 din Constituţie, nu poate fi reţinută, deoarece este evident că decizia atacată nu se rezumă numai la bunurile enumerate de art. 135 alin. (4) din Constituţie, ci se referă la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4), adică şi „alte bunuri stabilite prin lege“.

Totodată, nu poate fi reţinută nici susţinerea conform căreia Curtea nu poate constata abrogarea unei legi anterioare Constituţiei. Potrivit art. 150 alin. (1) din Constituţie, aceste legi rămân în vigoare în măsura în care nu contravin Constituţiei. Rezultă că, prin natura sa, contrarietatea unei legi anterioare Constituţiei cu prevederile acesteia are drept consecinţă abrogarea. Cu alte cuvinte, neconstituţionalitatea este cauza abrogării. În cazul legilor anterioare Constituţiei, neconstituţionalitatea are un caracter specific, întrucât cauza sa este posterioară legii, constând în schimbarea temeiului legitimităţii sale constituţionale. În aceste condiţii, controlul constituţionalităţii unei legi preconstituţionale care are ca rezultat constatarea contrarietăţii acesteia cu prevederile Constituţiei nu duce la declararea legii ca neconstituţională — o lege putând fi apreciată numai în funcţie de regimul constituţional sub imperiul căruia a fost adoptată — ci la constatarea abrogării, soluţie ce constituie consecinţa constituţională prevăzută de art. 150 alin. (1) a unei asemenea contrarietăţi.

În sfârşit, nu poate fi reţinută nici critica adusă deciziei de fond în sensul că se întemeiază pe Decizia Plenului Curţii Constituţionale nr. 1/1993 — publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993 — în considerarea faptului că astfel este inutilă judecata în alte speţe. Potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare şi funcţionare a Curţii Constituţionale, aceasta nu statuează decât asupra problemelor de drept.

Spre a se evita soluţii contradictorii, art. 26 din regulament permite completului ce doreşte să se abată de la practica Curţii Constituţionale să sesizeze plenul spre a se pronunţa asupra interpretării ce urmează a fi dată în viitor. Decizia plenului este obligatorie doar pentru completele de judecată, astfel încât prin această decizie nu se soluţionează o excepţie de neconstituţionalitate concretă. De aceea ea nu are drept consecinţă inutilitatea judecării excepţiilor, în cadrul cărora s-ar putea ridica noi probleme şi noi interpretări po-

sibile care ar putea determina reluarea procedurii necesare în vederea asigurării consecvenţei practicii constituţionale.

În ce priveşte art. 224 din Codul penal, Curtea constată că prin rămânerea definitivă a Deciziei Curţii Constituţionale nr. 33 din 26 mai 1993, ca urmare a respingerii recursului declarat în cauză de Ministerul Public, art. 224 din Codul penal a fost abrogat parţial, astfel că, în prezent, atât excepţia de neconstituţionalitate cu privire la acest articol invocată de Axente Vasile şi Popov Chirilă în faţa Judecătoriei Tulcea, cât şi recursul Ministerului Public, declarat împotriva Deciziei Curţii Constituţionale nr. 49 din 29 septembrie 1993, sunt lipsite de obiect.

Cu referire la art. 234 din Codul penal, întrucât motivele de recurs sunt nefondate, urmează a fi menţinută soluţia pronunţată în fond cu privire la constatarea abrogării parţiale a art. 234 din Codul penal în concordanţă cu Decizia Plenului Curţii Constituţionale nr. 1/1993 şi, pe cale de consecinţă, a se respinge recursul Ministerului Public.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) şi art. 150 alin. (1) din Constituţie, al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 25 şi art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Constată că, potrivit Deciziei Curţii Constituţionale nr. 33 din 26 mai 1993, rămasă definitivă, art. 224 din Codul penal este abrogat parţial, conform art. 150 alin. (1) din Constituţie, şi, în consecinţă, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituţie, bunuri care fac obiectul exclusiv al proprietăţii publice şi, prin urmare:

Respinge ca lipsite de obiect excepţia de neconstituţionalitate cu privire la art. 224 din Codul penal ridicată de Axente Vasile şi Popov Chirilă în dosarul nr. 3736/1991 al Judecătoriei Tulcea, precum şi recursul Ministerului Public declarat împotriva Deciziei Curţii Constituţionale nr. 49 din 29 septembrie 1993, în ce priveşte art. 224 din Codul penal.

2. Respinge recursul Ministerului Public declarat împotriva Deciziei Curţii Constituţionale nr. 49 din 29 septembrie 1993, vizând dispoziţiile art. 234 din Codul penal şi, prin urmare, menţine această decizie cu privire la constatarea abrogării parţiale a art. 234 din Codul penal.

Definitivă.

Pronunţată în şedinţa publică din 8 martie 1993.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului şi Guvernului şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREŞEDINTELE CURŢII CONSTITUŢIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 16

din 8 martie 1994

Vasile Giunea	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Alexandru Grigorie	— procuror
Florentina Găngu	— magistrat-asistent.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

Pe rol, pronunțarea asupra recursului formulat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 50 din 29 septembrie 1993.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 22 februarie 1994, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 8 martie 1994.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Inculpatul Bogatu Gheorghe a invocat, în dosarul nr. 5103/1992 al Judecătoriei Tulcea, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, susținând că, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare numai în măsura în care nu contravin Constituției și că, întrucât art. 135 alin. (2) din Constituție recunoaște numai două forme de proprietate — publică și privată —, prevederile din Codul penal, în baza cărora a fost trimis în judecată, sunt neconstituționale.

Prin Decizia nr. 50 din 29 septembrie 1993, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate, constatând că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri care formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii Ministerul Public a declarat recurs, arătând, în esență :

1. Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra excepțiilor de neconstituționalitate care privesc legi anterioare intrării în vigoare a Constituției ;

2. Pe fond, se apreciază că în mod greșit s-a dispus abrogarea parțială a unor dispoziții din Codul penal referitoare la avutul obștesc. În susținerea acestui motiv se invocă următoarele argumente :

— limitarea bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice, numai la cele prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție este greșită, deoarece mai sunt și alte bunuri stabilite prin legi sau care urmează să se stabilească prin alte legi și care, având același regim juridic, nu pot fi caracterizate ca făcând parte din proprietatea privată ;

— Curtea poate să hotărască asupra neconstituționalității legilor și nu să pronunțe abrogarea acestora, care este de competența Parlamentului ;

— Curtea, în decizia atacată, se întemeiază pe Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, ceea ce nu este justificat, deoarece în acest fel judecata în alte spețe devine inutilă.

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public — susținute în ședința publică din 22 februarie 1994, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992, ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține următoarele :

Primul motiv de recurs, care vizează necompetența Curții Constituționale de a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate invocate, urmează a fi înlăturat ca nefondat. În legătură cu acest motiv s-a statuat constant prin deciziile Curții că dacă instanța de judecată nu a reținut că un text de lege este abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, sesizând Curtea cu soluționarea excepției de neconstituționalitate, aceasta este obligată să se pronunțe în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text pe care instanța înțelege să-l aplice. Competența Curții de a se pronunța asupra legilor anterioare Constituției rezultă, fără echivoc, și din dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 care, prin ipoteză, sunt aplicabile exclusiv legilor anterioare Constituției.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs, care vizează soluția de fond criticată sub aspectul constatării abrogării parțiale a unor dispoziții din Codul penal referitoare la avutul obștesc, nu este fondat. Justificarea acestui motiv de recurs, în sensul că s-ar fi făcut o limitare a bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice numai la cele prevăzute în art. 135 din Constituție, nu poate fi reținută, deoarece este evident că decizia atacată nu se rezumă numai la bunurile enumerate de art. 135 alin. (4) din Constituție, ci se referă la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4), adică și „alte bunuri stabilite prin lege“.

Totodată, nu poate fi reținută nici susținerea conform căreia Curtea nu poate constata abrogarea unei legi anterioare Constituției. Potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, aceste legi rămân în vigoare în măsura în care nu contravin Constituției. Rezultă că, prin natura sa, contrarietatea unei legi anterioare Constituției cu prevederile acesteia are drept consecință abrogarea. Cu alte cuvinte, neconstituționalitatea este cauza abrogării. În cazul legilor anterioare Constituției, neconstituționalitatea are un caracter specific, întrucât cauza sa este posterioară legii, constând în schimbarea temeiului legitimității sale constituționale. În aceste condiții, controlul constituționalității unei legi preconstituționale care are ca rezultat constatarea contrarietății acesteia cu prevederile Constituției nu duce la declararea legii ca neconstituțională — o lege putând fi apreciată numai în funcție de regimul constituțional sub imperiul căruia a fost adoptată —, ci la constatarea abrogării, soluție ce constituie consecința constituțională prevăzută de art. 150 alin. (1) a unei asemenea contrarietăți.

În sfârșit, nu poate fi reținută nici critica adusă deciziei de fond în sensul că se întemeiază pe Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993 — publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993 — în considerarea faptului că astfel este inutilă judecata în alte spețe. Potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta nu statuează decât asupra problemelor de drept.

Spre a se evita soluții contradictorii, art. 26 din regulamentul permite completului ce dorește să se abată de la practica Curții să sesizeze plenul spre a se pronunța asupra interpretării ce urmează a fi dată în viitor. Decizia plenului este obligatorie doar pentru completele de judecată, astfel încât prin această decizie nu se soluționează o excepție de neconstituționalitate concretă. De aceea ea nu are drept consecință inutilitatea judecării excepțiilor, în cadrul cărora s-ar putea ridica noi probleme și noi interpretări posibile care ar putea determina reluarea procedurii necesare în vederea asigurării consecvenței practicii constituționale.

Întrucât prin rămânerea definitivă a Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, ca urmare a respingerii recursului declarat în cauză, prin Decizia Curții Constituționale nr. 63 din 4 noiembrie 1993 s-a constatat că art. 224 din Codul penal a fost definitiv și obligatoriu abrogat parțial, în prezent, atât excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 224 din Codul penal ridicată de Bogatu Gheorghe în fața Jude-

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

cătoriei Tulcea, cât și recursul Ministerului Public declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 50 din 29 septembrie 1993, sunt lipsite de obiect.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) și art. 150 alin. (1) din Constituție, al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, rămasă definitivă, art. 224 din Codul penal este abrogat parțial, conform art. 150 alin. (1) din Constituție, și, în consecință, urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri care fac obiectul exclusiv al proprietății publice și, prin urmare,

Respinge ca lipsite de obiect excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 224 din Codul penal ridicată de Bogatu Gheorghe, în dosarul nr. 5103/1992 al Judecătoriei Tulcea, precum și recursul Ministerului Public declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 50 din 29 septembrie 1993.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 8 martie 1993.

Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 17 din 8 martie 1994

Vasile Gionea	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Antonie Iorgovan	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Alexandru Grigorie	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent.

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 58 din 13 octombrie 1993 prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 223 alin. 1 din Codul penal.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 22 februarie 1994, în prezența recurentului — Ministerul Public — și a părții vătămate — Institutul de Cercetări Produse Auxiliare Organice Mediaș —, în lipsa inculpaților Roșca Ștefan, Cruceru Sever și Agapescu Marin, legal citați, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 8 martie 1994.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

În dosarul nr. 1472/1993, al Judecătoriei Mediaș, inculpații Roșca Ștefan, Cruceru Sever și Agapescu

Marin au ridicat excepția de neconstituționalitate a art. 223 alin. 1 din Codul penal, cu care Curtea a fost sesizată prin Încheierea nr. 1 din 10 mai 1993 a acestei judecătorii. În susținerea excepției, inculpații, prin memoriul depus la dosarul instanței, arată că, față de dispozițiile imperative ale art. 150 alin. (1) din Constituție, prevederile Codului penal referitoare la avutul obștesc sunt abrogate.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 58 din 13 octombrie 1993, Curtea Constituțională a admis excepția ridicată de inculpații Roșca Ștefan, Cruceru Sever și Agapescu Marin și a constatat că art. 223 alin. 1 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri care formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii, Ministerul Public a declarat recurs pentru următoarele trei motive:

1. Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra excepțiilor de neconstituționalitate care privesc legi anterioare intrării în vigoare a Constituției din anul 1991;

2. Decizia nr. 58 din 13 octombrie 1993 nu este motivată, înlocuirea motivării cu Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993 fiind nelegală;

3. Violarea art. 135 din Constituție în legătură cu proprietatea, prin limitarea bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice numai la cele prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public — susținute în ședința publică din 22 februarie 1994, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține următoarele :

Motivul de recurs privind necompetența Curții de a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate este nefondat și urmează a fi înlăturat. Într-adevăr, prevederile atacate ca neconstituționale sunt anterioare Constituției și în legătură cu ele se pune problema abrogării — în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție — care însă nu operează de la sine, ci trebuie constatată de organele care aplică legea, inclusiv instanțele judecătorești. Dacă instanța de judecată nu constată abrogarea și sesizează Curtea Constituțională, înseamnă că dispoziția legală anterioară Constituției este considerată în vigoare și există interesul declanșării controlului de constituționalitate pe care Curtea este obligată să-l efectueze, în virtutea dreptului constituțional al cetățenilor de a invoca neconstituționalitatea unui text pe care instanța înțelege să îl aplice. Acesta este și sensul în care Curtea a statuat în mod constant în deciziile sale.

Competența Curții de a se pronunța asupra legilor anterioare Constituției rezultă și din dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care se aplică exclusiv legilor anterioare intrării în vigoare a Constituției.

Cel de-al doilea motiv de recurs privitor la nemotivarea deciziei și, respectiv, critica adusă Deciziei Curții Constituționale nr. 58 din 13 octombrie 1993 că se întemeiază pe Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993 urmează, de asemenea, a fi respins ca nefondat, deoarece, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, Curtea statuează numai asupra problemelor de drept.

Spre a se evita soluții contradictorii, art. 26 din regulamentul permite completului ce dorește să se abată de la practica Curții, să sesizeze plenul spre a se pronunța asupra interpretării ce urmează a fi dată în viitor. Decizia plenului este obligatorie doar pentru completele de judecată, astfel încât prin această decizie nu se soluționează o excepție de neconstituționalitate concretă. De aceea, ea nu are drept consecință inutilitatea

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

judecării excepțiilor, în cadrul cărora s-ar putea ridica noi probleme și noi interpretări în măsură să determine reluarea procedurii în vederea asigurării consecvenței practicii constituționale.

Nici cel de-al treilea motiv de recurs referitor la încălcarea art. 135 din Constituție în legătură cu proprietatea, în sensul ca prin decizia recurată s-ar fi limitat bunurile obiect exclusiv al proprietății publice numai la cele enumerate de această prevedere, nu poate fi reținut. Decizia atacată nu se rezumă numai la bunurile enumerate de art. 135 alin. (4), ci se referă la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4), deci și la „alte bunuri stabilite prin lege“.

În legătură cu prevederile art. 223 din Codul penal, întrucât prin rămânerea definitivă a Deciziei Curții Constituționale nr. 32 din 26 mai 1993, ca urmare a respingerii recursului declarat în cauză, prin Decizia Curții Constituționale nr. 14 din 8 martie 1994 s-a constatat că art. 223 din Codul penal a fost în mod definitiv și obligatoriu abrogat parțial de art. 150 alin. (1) din Constituție, astfel încât excepția de neconstituționalitate ridicată de Crușeru Sever, Agapescu Marin și Roșca Ștefan în dosarul Judecătorei Mediaș, cât și recursul Ministerului Public declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 58 din 13 octombrie 1993 sunt lipsite de obiect.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) și art. 150 alin. (1) din Constituție, al art. 1, art. 4, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

Constată că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 32 din 26 mai 1993, rămasă definitivă prin Decizia Curții Constituționale nr. 14 din 8 martie 1994, art. 223 din Codul penal este abrogat parțial, conform art. 150 alin. (1) din Constituție, și, în consecință, urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice și, prin urmare,

Respinge ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate ridicată de Crușeru Sever, Agapescu Marin și Roșca Ștefan în dosarul nr. 1472/1993 al Judecătorei Mediaș, precum și recursul Ministerului Public declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 58 din 13 octombrie 1993.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 8 martie 1994.

Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, București, calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sector 5, cont 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial“, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6.68.55.58.